

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 23.10.2007
KOM(2007) 644 wersja ostateczna

KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie roli Eurojustu i europejskiej sieci sądowej w walce z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem w Unii Europejskiej

KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie roli Eurojustu i europejskiej sieci sądowej w walce z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem w Unii Europejskiej

Eurojust został utworzony w następstwie pozytywnych doświadczeń Pro-Eurojustu decyzją z dnia 28 lutego 2002 r.¹ (zwaną dalej decyzją), dowiódł swej skuteczności, zacieśniając w istotny sposób operacyjną współpracę sądową między 27 państwami członkowskimi oraz odnosząc znaczące sukcesy operacyjne.

W programie haskim² Rada Europejska wezwała Komisję do refleksji na temat rozwoju Eurojustu. W tym właśnie celu przedstawiciele organów sądowych zaangażowani we współpracę sądową spotkali się w Wiedniu we wrześniu 2006 r.³. Głos w dyskusji⁴ zabrała również europejska sieć sądowa⁵. Także Eurojust wniósł wkład do dyskusji nad tym przyszłościowym projektem. W konkluzjach przyjętych w dniu 13 czerwca bieżącego roku⁶ Rada wezwała ponownie Komisję do przedstawienia komunikatu na temat roli Eurojustu i europejskiej sieci sądowej.

1. **Pozytywny, lecz nie do końca zadawalający bilans transpozycji decyzji**

Oprócz bilansu prawnego transpozycji decyzji⁷, Komisja pragnie podkreślić pozytywny bilans operacyjny Eurojustu. W 2006 r. zarejestrowano 771 spraw operacyjnych, czyli o 31 % więcej niż w 2005 r.⁸. Pozytywnie ocenia się jakość i tempo rozpatrywania spraw. Rozwojowi Eurojustu powinno jednak towarzyszyć sprecyzowanie i wzmocnienie uprawnień przedstawicieli krajowych oraz wzmocnienie uprawnień kolegium. W tym celu możliwe jest wprowadzenie zmian do decyzji.

Możliwe usprawnienia

1.1. **Zwiększenie uprawnień przedstawicieli krajowych**

Niespójne określenie uprawnień przedstawicieli krajowych utrudnia zacieśnianie współpracy. Znaczenie Eurojustu wymaga przyjęcia przepisów krajowych jasno określających uprawnienia przedstawicieli krajowych oraz kolegium. Mianowanie przedstawiciela krajowego w drodze decyzji administracyjnej, określającej jego status i pokrótce opisującej jego uprawnienia, nie umożliwia nadania przedstawicielowi odpowiedniej rangi w sądownictwie krajowym lub na szczeblu europejskim.

¹ Decyzja z dnia 6 marca 2002 r., Dz.U. L 63, str. 1

² 3.3.2005, Dz.U. C 53, str. 1

³ Dokument 14123/06 z dnia 19.10.2006 r., Eurojust 48, LIMITE.

⁴ Vision Paper z dnia 19.9.2006 r., dokument 6053/07 EJM 6.

⁵ Wspólne działanie z dnia 29.6.1998 r., Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4.

⁶ Konkluzje Rady, dokument 9920/07 COPEN 73.

⁷ Patrz tabele w załączniku.

⁸ Roczne sprawozdania Eurojustu za lata 2004, 2005 i 2006.

Przedstawiciele krajowi dysponują rzadko uprawnieniami władczymi w stosunku do organów krajowych. Jedynie w części państw członkowskich przedstawiciele krajowi mogą żądać wszczęcia dochodzenia⁹. Choć większość przedstawicieli krajowych może sugerować ustanowienie wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego (JIT), tylko nieliczni z nich mogą uczestniczyć w negocjacjach w sprawie utworzenia takiego zespołu, a jeszcze mniej liczni mogą ustanowienie takiego zespołu nakazać¹⁰. W ponad połowie przypadków przedstawiciele krajowi zachowują kompetencje sądowe w swoim kraju pochodzenia¹¹. Prerogatywy związane z tymi kompetencjami nie są praktycznie wykorzystywane¹² ze względu na specyfikę międzynarodowej pomocy w sprawach karnych oraz na niewystarczającą obecność na terytorium krajowym.

Wnioski o przekazanie informacji, składane przez organy sądowe państw członkowskich, są wnoszone jedynie przy okazji przedkładania wniosków o pomoc sądową dotyczących dochodzeń i postępowań sądowych będących w toku w tych państwach. Eurojust nie prowadzi natomiast w wystarczającym stopniu aktywnej działalności informacyjnej. Tymczasem dostęp do informacji ma zasadnicze znaczenie. Wdrożenie projektów E-POC I i II finansowanych w ramach programu AGIS umożliwiło stworzenie bezpiecznej sieci komunikacji wewnętrznej. Projekt E-POC III, aktualnie w fazie testów¹³, umożliwi bezpieczną wymianę informacji. Dostęp do informacji zawartych w systemie SIS II ułatwi przedstawicielom krajowym wypełnianie swoich zadań. Każde z państw członkowskich będzie musiało przyjąć akty prawne umożliwiające przedstawicielom krajowym dostęp do krajowych rejestrów osób pozbawionych wolności, do krajowego rejestru karnego oraz do rejestrów zawierających zbiór referencyjnych profili DNA¹⁴.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 oraz art. 13 decyzji, a także art. 2 decyzji w sprawie terroryzmu¹⁵ państwa członkowskie powinny przekazywać informacje przedstawicielom krajowym niezwłocznie po ich uzyskaniu. Nie wszystkie państwa członkowskie wywiązują się w pełni z tego obowiązku Rada wezwała ostatnio¹⁶ krajowe organy sądowe do szybszego przekazywania informacji Eurojustowi w sprawach złożonych i istotnych¹⁷. Niektóre państwa członkowskie wprowadziły obowiązek informowania swoich przedstawicieli krajowych o sprawach międzynarodowych, co umożliwia im podejmowanie inicjatyw i znajdowanie powiązań między sprawami dzięki bazie danych Eurojustu. Praktykę tę należałoby wspierać poprzez odpowiednią zmianę decyzji.

Propozycje

Długość mandatu przedstawicieli krajowych waha się od roku aż do czasu nieokreślonego. Większość jest mianowana na okres trzech lat z możliwością przedłużenia o kolejne trzy

⁹ BG, LT, MT, PT, SI, SK, FI, SE

¹⁰ CZ, DE, MT, SE.

¹¹ BG, CZ, EE, IE, CY, LV, LT, MT, PL, RO, SI, SK, FI, SE, UK (w ostatnim z tych państw jedynie w pilnych przypadkach w razie niezdolności właściwych organów).

¹² Informacje otrzymane od Eurojustu na dzień 1 czerwca 2007 r.

¹³ Pomiędzy IT, FR, PL, RO i SI.

¹⁴ Rezolucja Rady z dnia 9 czerwca 1997 r. w sprawie wymiany wyników badań DNA, Dz.U. C 193 z 24.6.1997, str. 2

¹⁵ Decyzja 2005/671/WSiSW Rady z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych, Dz.U. L 253 z 29.9.2005, str. 22

¹⁶ Konkluzja Rady w sprawie 5. rocznego sprawozdania z działalności Eurojustu.

¹⁷ Punkt 4 konkluzji.

lata¹⁸. W kwestii długości mandatu przedstawicieli krajowych do Eurojustu należy wprowadzić pewną harmonizację, określając jego minimalną długość mandatu na trzy lata, co pozwoli zapewnić większą stabilność tej instytucji. Należy wykluczyć możliwość odwołania, toteż art. 9 ust. 1 powinien zostać odpowiednio zmieniony.

Należałoby również zapewnić, aby przedstawiciele krajowi byli oddelegowani do Eurojustu na stałe, a także aby byli wspomagani przez co najmniej jednego zastępcę, co umożliwiłoby im stałą obecność i pełne uczestnictwo w pracach Kolegium. Istotną kwestią jest też wzmocnienie biur krajowych, ponieważ wpływają one na zdolność operacyjną Eurojustu, toteż art. 2 ust. 2 powinien zostać odpowiednio zmieniony. Ponadto Komisja zachęca Eurojust i przedstawicieli krajowych do korzystania z pomocy ekspertów krajowych, co przewiduje zresztą art. 30 ust. 2.

Konieczne wydaje się opracowanie jednolitej definicji minimalnych uprawnień. Rolą przedstawicieli krajowych nie jest zastąpienie krajowych służb rządowych lub sądowych, które rozpatrują na co dzień wnioski o międzynarodową pomoc prawną w sprawach karnych. Ich zadaniem jest natomiast interweniowanie w kwestiach operacyjnych, prawnych i technicznych oraz wykorzystywanie praktycznych doświadczeń w celu zwiększenia wydajności pomocy prawnej oraz innych form współpracy. Komisja zachęca więc państwa członkowskie do rozwijania takich praktyk.

Rozważane kierunki rozwoju:

Przedstawiciel krajowy powinien w ramach uprawnień krajowego organu sądowego:

- **w razie potrzeby lub w pilnych przypadkach otrzymywać, przekazywać i czuwać nad wykonaniem wniosków złożonych przez sądy krajowe.**

Zadania te są przewidziane w art. 6 lit. a) ppkt v) oraz art. 6 lit. g). Należy jedynie dodać „nadzór nad wykonaniem wniosków”.

- **w razie trudności w wykonaniu zgłaszać, poprzez odpowiedniego przedstawiciela krajowego, do odpowiedniego organu sądowego wnioski o podjęcie dodatkowych czynności wykonawczych lub wniosków o przeprowadzenie dodatkowych dochodzeń lub badań.**

Należałoby rozszerzyć zakres stosowania art. 6 lit. a) ppkt 1), który pozwala już przedstawicielom krajowym wnioskować do organów w ich państwach o wszczęcia dochodzenia.

- **sugerować właściwemu prokuratorowi lub sędziemu podjęcie szczególnych czynności dochodzeniowych.**

Taka możliwość powinna być przewidziana w art. 6.

- **otrzymywać uprzednie powiadomienie o decyzji ustanowienia wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego (JIT).**

¹⁸ BG, CZ, DE, IE, EL, ES, FR, LT, HU, PT, RO.

Ustanowienie wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego jest przewidziane w art. 6 lit a) ppkt iv). Systematyczne uprzednie powiadamianie Eurojustu o ustanowieniu takiego zespołu umożliwiłoby mu składanie do organów krajowych wniosku o włączenie go w prace zespołów w interesujących go sprawach, co pozwoliłoby uniknąć problemów mogących zaistnieć w późniejszym czasie.

- **otrzymywać powiadomienie, w razie potrzeby, w przypadku udziału dwóch innych państw członkowskich, o dokonaniu przesyłki niejawnie nadzorowanej, akcji lub dochodzenia niejawnego, i mieć możliwość nadzoru i kontroli tych działań.**
- **otrzymywać spontaniczne, wczesne, pełne i ciągłe informacje na temat spraw karnych dotyczących co najmniej trzech państw, lub co najmniej dwóch państw w przypadku przestępstw szczególnie ciężkich (jak terroryzm lub handel ludźmi) w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania zadań Eurojustu.**

Komisja przedstawiła ten wniosek w komunikacie z 2000 r.

- **przekazywać te informacje przedstawicielom krajowym państwa niedysponującego informacjami lecz zainteresowanego de facto.**

Zadanie to przewiduje art. 13 ust. 2, który powinien zostać zmieniony, tak, aby uwzględnić państwo niedysponujące informacjami lecz zainteresowane de facto.

- **otrzymywać od krajowych organów sądowych wyroki w sprawach dotyczących oprócz terroryzmu, także prania pieniędzy, zorganizowanej przestępczości oraz handlu ludźmi, w sprawach o charakterze międzynarodowym, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania zadań Eurojustu.**

Takie przekazywanie informacji wchodzi już w zakres art. 6 lit. a) ppkt v), który powinien zostać uściślony.

W odniesieniu do wszystkich tych zadań wnioski o przekazanie informacji zgłoszone przez przedstawicieli krajowych nie powinny zostawać bez odpowiedzi. Nie powinno dopuszczać się możliwości powoływania się na poufność dochodzenia sądowego w celu odmówienia przekazania informacji przedstawicielowi krajowemu zainteresowanego państwa. Przepisy dotyczące ochrony danych osobowych przewidziane w art. 14–25 decyzji zapewniają w tej dziedzinie wystarczający stopień ochrony.

Ponadto Komisja rozważy w perspektywie długoterminowej, w ramach możliwości nowej podstawy prawnej, sposoby znaczącego wzmocnienia uprawnień przedstawicieli krajowych, a w szczególności możliwość zwiększenia roli przedstawicieli krajowych w następujących dziedzinach:

- **wszczynaniu postępowań karnych, zwłaszcza w sprawach dotyczących przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii;**
- **ustanawianiu wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego i uczestniczeniu w jego pracach;**

- podejmowaniu szczególnych czynności dochodzeniowych.

1.2. Uprawnienia kolegium

Kolegium dysponuje takimi samymi uprawnieniami jak przedstawiciele krajowi a ponadto spełnia również szczególne zadania.

Rejestracja nowych spraw na wniosek państw członkowskich w Case Management System¹⁹ jest ważnym etapem w procesie gromadzenia i przekazywania informacji. Decydując o przyjęciu lub odrzuceniu danej sprawy kolegium określa swoją politykę karną oraz orientacje, które zamierza nadawać.

Tak jak przedstawiciele krajowi kolegium jest uprawnione do zajmowania stanowiska w przypadku konfliktów jurysdykcyjnych (art. 7 lit. a) ppkt ii)) oraz w przypadku zbiegu nakazów aresztowania²⁰. Wprawdzie nieliczne decyzje wydane do tej pory przez kolegium zostały przyjęte, jednak uprawnienia kolegium nie są wiążące dla państw członkowskich.

Powody tego niewystarczającego wykorzystywania art. 7 mogą być dwojakie: państwa członkowskie uznały, że powiadomienie kolegium nie jest konieczne, albo też osiągnęły porozumienie pozwalające na rozwiązanie ich ewentualnego sporu bez potrzeby zasięgnięcia opinii kolegium. Państwa członkowskie są często nieświadome rzeczywistego zasięgu sprawy, ponieważ danych nie gromadzi się na szczeblu europejskim, mimo że rejestrowanie danych w bazie Eurojustu jest obecnie możliwe i popierane.

Rola kolegium w ustanowieniu wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego (JIT) jest ograniczona, jako że państwa członkowskie rzadko włączają Eurojust w tworzenie tych zespołów i nadzór nad nimi. Na 18 ustanowionych dotychczas²¹ wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, Eurojust uczestniczył jedynie w trzech sprawach.

Niewielki udział kolegium w sprawach operacyjnych wynika z faktu, że kolegium nie wszczyna spraw bezpośrednio, a jedynie na wniosek państw członkowskich, które przedkładają mu sprawy tylko w przypadku zaistnienia między nimi rozbieżności co do sposobu postępowania w danej sprawie. Jednak, jeżeli Eurojust dysponowałby szerszymi informacjami, kolegium mogłoby wykonywać zadania powierzone mu na mocy decyzji nie tylko w przypadku wniosków, o których mowa w art. 7, lecz również we wszystkich innych przypadkach przedłożenia mu sprawy.

Propozycje

Uprawnienia kolegium powinny również zostać zwiększone. O ile działania związane z koordynacją pomocy prawnej w sprawach karnych i zarządzaniem taką pomocą pozostają przede wszystkim w gestii państw członkowskich, kolegium mogłoby stać się instancją rozwiązywania sporów pomiędzy państwami członkowskimi. Należałoby wzmocnić rolę

¹⁹ W 2004 r. Eurojust utworzył, w ramach programu AGIS (EPOC), zautomatyzowany system przetwarzania danych (CMS), który jest nadal w trakcie udoskonalania dzięki wsparciu tego programu. W aktualnej fazie przewiduje się wprowadzenie rozwiązań technicznych pozwalających na stworzenie bezpiecznych połączeń z państwami członkowskimi.

²⁰ Art. 16 ust. 2 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania, Dz.U. L 190, 18.7.2002.

²¹ Dane z dnia 15 maja 2007 r. Zespoły utworzone wspólnie przez ES, FR, BE, NL, UK, DE, SK.

kolegium jako mediatora, tak aby mogło ono zapobiegać sporom kompetencyjnym pomiędzy państwami członkowskimi oraz być pomocne przy ich rozstrzygnięciu.

Ponadto Komisja rozważy w perspektywie długoterminowej, w ramach możliwości nowej podstawy prawnej, warunki i zasady pozwalające kolegium:

- rozstrzygać spory kompetencyjne pomiędzy państwami członkowskimi, jak również spory dotyczące stosowania instrumentów wzajemnego uznawania,
- wszczynać dochodzenia w państwach członkowskich i proponować wszczęcie postępowania na ich terytorium, a także uczestniczyć w szczególnych czynnościach dochodzeniowych,
- wszczynać postępowanie karne na szczeblu europejskim, zwłaszcza w sprawach dotyczących przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii.

1.3. Zmiany w strukturze Eurojustu

Artykuł 29 ust. 1 powinien zostać zmieniony w taki sposób, aby mianowanie dyrektora administracyjnego nie wymagało już jednomyślności kolegium, lecz jedynie większości 2/3 głosów. Artykuł 29 ust. 1 powinien również przewidywać obecność przedstawiciela Komisji w komisji selekcyjnej. .

2. Eurojust i pozostałe podmioty zaangażowane we współpracę sądową w sprawach karnych

Relacje Eurojustu z jego partnerami należy sprecyzować i uprościć.

2.1. Relacje z europejską siecią sądową i sędziami łącznikowymi

2.1.1. Europejska sieć sądowa

Europejska sieć sądowa, dzięki swojej poziomej i elastycznej strukturze, ułatwiła współpracę sądową państw członkowskich. Jest ona cennym narzędziem, w szczególności dzięki utworzeniu strony internetowej poświęconej europejskim systemom sądowym.

Różnice w organizacji sieci w państwach członkowskich, trudności językowe, trudności prawne związane ze współpracą międzynarodową oraz częste pokrywanie się jej kompetencji z kompetencjami Eurojustu uzasadniają reorganizację europejskiej sieci sądowej.

W celu zacieśnienia i usprawnienia współpracy pomiędzy Eurojustem a europejską siecią sądową Komisja rozważa wprowadzenie opisanej poniżej struktury

Krajowy punkt kontaktowy przewidziany we wspólnym działaniu byłby również w swoim kraju korespondentem krajowym przedstawiciela krajowego Eurojustu, wspomnianym w art. 12 decyzji. Korespondent krajowy, działający na terytorium kraju, byłby członkiem zespołu przedstawiciela krajowego Eurojustu. Zarządzałby on, wraz z krajowymi organami sądowymi, różnymi punktami kontaktowymi rozmieszczonymi na terytorium kraju i byłby rzecznikiem polityki komunikacji Eurojustu na terytorium kraju. Byłby on również przedstawicielem krajowym tych punktów kontaktowych w kontaktach z sekretariatem europejskiej sieci sądowej. Krajowy punkt kontaktowy mógłby wspierać pozostałe punkty

kontaktowe na terytorium kraju w razie trudności. Taki krajowy punkt kontaktowy byłby uprzywilejowanym łącznikiem przedstawiciela krajowego Eurojustu na terytorium kraju, przy czym nie naruszałoby to zasady bezpośredniej komunikacji przedstawiciela krajowego z organami sądowymi prowadzącymi postępowanie, która przyczynia się istotnie do jego skuteczności. Struktura taka, istniejąca już w niektórych krajach, udowodniła swoją skuteczność, w związku z czym Komisja pragnie ją rozpowszechnić.

Propozycja ta wymaga zmiany art. 26 ust. 2 oraz art. 12. Do zadań takiego koordynatora krajowego należałoby systematycznie przekazywanie przedstawicielowi krajowemu Eurojustu znanych mu spraw wielostronnych oraz skomplikowanych spraw dwustronnych, które nie zostały poprawnie i w krótkim czasie rozwiązane przez punkty kontaktowe. Jako członek zespołu przedstawiciela krajowego, powinien on przekazywać w jak najkrótszym czasie przedstawicielowi krajowemu wszystkie sprawy leżące w kompetencji Eurojustu.

Komisja uznaje, że oprócz sekretariatu europejskiej sieci sądowej, Eurojust mógłby również udzielić lokum sekretariatom operacyjnych sieci sądowych, takich jak sieć punktów kontaktowych ds. terroryzmu, sieć CARIN i sieć ds. ludobójstwa²².

2.1.2. Sędziowie łącznikowi

Praktyka mianowania przez państwa członkowskie sędziów łącznikowych w celu usprawnienia współpracy dwustronnej jest w różnym stopniu rozpowszechniona w poszczególnych państwach członkowskich. Ten instrument współpracy, dla którego ramy prawne stworzono we wspólnym działaniu z 1996 r.²³, jest wykorzystywany przez państwa członkowskie w różnym stopniu²⁴. Ta praktyka, która jest dotychczas rozpowszechniona w niewielkim stopniu²⁵, uzupełnia w użyteczny sposób międzynarodową współpracę sądową. W przyszłości Eurojust mógłby samodzielnie mianować sędziów łącznikowych w krajach trzecich w celu usprawniania współpracy między państwami członkowskimi a krajami, w których sędziowie ci byliby mianowani. Ci sędziowie łącznikowi spełniali by funkcje podobne do zadań sędziów łącznikowych z Norwegii i ze Stanów Zjednoczonych urzędujących obecnie przy Eurojuście.

2.2. Zacieśnianie współpracy z Europolem

Od czasu podpisania umowy o współpracy²⁶, Eurojust stale zacieśnia kontakty z Europolem. Należy podkreślić istotny nakład pracy obu partnerów przy organizacji posiedzeń ekspertów poświęconych wspólnym zespołom dochodzeniowo-śledczym²⁷. W dniu 7 czerwca 2007 r. podpisano protokół ustaleń ustanawiający bezpieczną sieć komunikacyjną. Umożliwi ona intensyfikację wymiany informacji pomiędzy Eurojustem a Europolem.

²² Utworzona decyzją Rady z dnia 13 czerwca 2002 r., Dz.U. L 167 z 26.6.2002

²³ Wspólne działanie (96/277/JHA) z dnia 22 kwietnia 1996, Dz.U. L 105 z 27.4.1998

²⁴ Na przykład we Francji mianowano 11 sędziów łącznikowych podczas gdy w niektórych państwach członkowskich nie mianowano ich wcale.

²⁵ DE, EE, ES, FR, IT, NL, FI, UK.

²⁶ 9 czerwca 2004 r.

²⁷ Roczne sprawozdania Eurojustu za rok 2006, str. 17

Wejście w życie, w dniu 18 kwietnia 2007 r., protokołu z dnia 27 listopada 2003 r. zmieniającego Konwencję o Europolu²⁸ ułatwi Eurojustowi dostęp do bazy analiz Europolu oraz umożliwi mu większy udział w tych analizach.

Współpraca między Eurojustem a poszczególnymi biurami kontaktowymi Europolu układa się różnie. Należy systematycznie zacieśniać takie kontakty oraz usprawniać wymianę informacji z tymi biurami.

Takie zacieśnienie współpracy pomiędzy Eurojustem a Europolem nie wymaga zmiany art. 26, ponieważ przepisy dotyczące ochrony danych pozwalają Eurojustowi na zadowalającą wymianę informacji.

2.3. Zacieśnianie współpracy z Komisją (OLAF)

Ramy prawne współpracy między Eurojustem a OLAFem²⁹ zostały ustanowione dzięki podpisaniu³⁰ protokołu ustaleń, który ma zostać zmieniony poprzez przyjęcie ustaleń o współpracy. Dziedziny kompetencji Eurojustu i OLAFu uzupełniają się³¹. Wymiana informacji, zarówno operacyjnych jak i strategicznych, jest konieczna w celu usprawnienia współdziałania pomiędzy służbą dochodzeniową wyspecjalizowaną w dziedzinie nadużyć finansowych na niekorzyść Wspólnoty, jaką jest OLAF, a agencją ds. współpracy sądowej jaką jest Eurojust. Dlatego też Komisja uważa, że konieczne jest wprowadzenie do przepisów umożliwiających regularną wymianę informacji w wystarczająco wczesnej fazie postępowania. Odpowiednie przepisy dotyczące ochrony danych powinny przyczyniać się do zacieśniania współpracy.

Należy tworzyć kolejne punkty kontaktowe oraz regularnie organizować kolejne spotkania służące wymianie informacji oraz szkoleniom.

2.4. Zacieśnianie współpracy z Fronteksem

Ochrona granic zewnętrznych UE, lądowych lub morskich, jest ważna nie tylko w kontekście nielegalnej imigracji, lecz również w kontekście zorganizowanej przestępczości, takiej jak handel narkotykami lub handel ludźmi.

Z uwagi na brak przeszkód prawnych należy dążyć do podpisania umowy o współpracy między Fronteksem a Eurojustem.

2.5. Współpraca z państwami trzecimi

Eurojust rozwinął kontakty z państwami trzecimi w celu ułatwienia i intensyfikacji współpracy między organami sądowymi.

Na mocy art. 27 Eurojust podpisał umowy o współpracy³² umożliwiające wymianę informacji i danych osobowych na temat spraw operacyjnych a także udział w spotkaniach

²⁸ Akt Rady z dnia 27 listopada 2003 r., Dz.U. C2/1 z 6.1.2004

²⁹ OLAF został utworzony decyzją Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom z dnia 28 kwietnia 1999, Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 20

³⁰ Protokół podpisany w dniu 14 kwietnia 2003 r., nieopublikowany

³¹ Cele i zadania OLAFu zostały określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1073/1999, Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1 oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom) nr 1074/1999, Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 8.

³² NO, IS, oraz US na dzień 15 czerwca 2007 r.

koordynacyjnych. W ramach tych umów Norwegia oraz Stany Zjednoczone oddelegowały prokuratorów łącznikowych do Eurojustu. Negocjacje w sprawie takich umów z innymi krajami są w toku³³. W przypadkach kiedy podjęcie takich negocjacji nie jest możliwe, Eurojust stara się tworzyć sieci punktów kontaktowych, w szczególności w regionie śródziemnomorskim³⁴ i wraz z siecią IBER-RED.

Podsumowanie

Wprowadzenie proponowanych usprawnień, poprzez zmianę decyzji, umożliwiłoby Eurojustowi zacieśnianie współpracy, a w dalszej perspektywie potwierdziło by jego kluczową rolę w walce z przestępczością zorganizowaną w Europie.

Eurojust powinien stać się strukturą silniejszą, uznaną przez wszystkie państwa członkowskie, które powinny wzmocnić uprawnienia swoich przedstawicieli krajowych oraz kolegium poprzez pełną transpozycję decyzji oraz wzmocnienie przyznanych im uprawnień. Umożliwi to postęp w dziedzinie walki z przestępczością międzynarodową oraz na drodze do ustanowienia prawdziwej przestrzeni sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa w Europie.

³³ Ze Szwajcarią, Chorwacją, Rosją i Ukrainą na dzień 15 czerwca 2007 r.

³⁴ DZ, MA, TN, JO, EG.

Transpozycja decyzji Eurojust i status przedstawicieli krajowych

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU	HU	M T	N L	A T	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	
Transpozycja decyzji Eurojust	tak				tak				tak	tak	tak		tak		tak				tak		tak			tak				
Transpozycja w toku			X			X		X														X			X			
Decyzja administracyjna												X				X						X						
Brak decyzji		X	X	X		X	X	X						X			X	X		X			X		X	X	X	X
Status przedstawiciela krajowego	P	P	P	P	P/S	P	P	P/S	P/S	P	P/S	P	P	P	P/S	P	P	P	P/S	P	P	P	P	P/S	P/O	P	P	
Długość mandatu	5 od.	3	3 od.	N	3 od.	4 od.	3 od.	3 od.	3 od.	3 od.	4 od.	2 od.	5 od.	3	4 od.	3 od.	N	N	1 od.	N	3 od.	3 od.	4 od.	4 od.	2 od.	N	N	

P: prokurator S: sędzia O: oficer policji

Cyfra + od.: długość mandatu odnawialnego N: długość nieokreślona

Uprawnienia przedstawicieli krajowych Eurojustu: art. 6

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK		
Występowanie do swojego państwa członkowskiego pochodzenia o podjęcie dochodzenia lub ścigania za określone czyny	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	
Przyjęcie decyzji Eurojustu w sprawie konfliktu jurysdykcyjnego lub zbiegu postępowań	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	tak	nie	nie	nie	nie	nie	tak	nie	tak	nie	tak	nie	
Przeprowadzenie koordynacji	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak
Występowanie o ustanowienie wspólnego zespołu dochodzenia	tak	tak	tak	tak	tak	nie	nie	nie	tak	tak	nie	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	nie	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	

wo-śledczego i udział w jego tworzeniu																											
Przedstawianie wszelkich informacji koniecznych do wykonywania swoich zadań	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak
Bezpośredni dostęp do rejestru karnego	tak	tak	tak	nie	tak	tak	nie	nie	tak	tak	nie	tak	tak	tak	tak	nie	nie	nie	tak	tak	nie	tak	nie	tak	tak	tak	nie
Nawiązywanie bezpośrednich kontaktów z odpowiednimi organami	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	tak	nie	tak	tak	nie	tak	tak	tak	tak	tak	tak

II Dodatkowe uprawnienia uzupełniające, nieprzewidziane wyraźnie w decyzji Eurojust

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	IE	EL	ES	FR	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK
Uprawnienia sądowe operacyjne	nie	tak	tak	nie	nie	tak	tak	nie	nie	nie	nie	tak	tak	tak	nie	nie	tak	nie	nie	tak	nie	tak	tak	tak	tak	tak	tak

zachowane w swoim kraju																												
Uprawnienie do składania wniosku o pomoc prawną	nie	tak	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	tak	nie	nie	tak	nie	nie	nie	tak	nie	nie	tak	tak	tak	tak	
Nakazanie wszczęcia dochodzenia i ścigania	nie	tak	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	tak	nie	nie	tak	nie	nie	nie	tak	nie	tak	tak	tak	tak	nie	
Ustanowienie wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego	nie	nie	tak	nie	tak	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	tak	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	nie	tak	nie	